

1

POSTELOVÁ ZOO

Viktorku probudily hlasy. Že by usnula u televize? Ale to by přece ten jeden hlas nemluvil taťkovsky a druhý mamkovsky.

Nemluvil? Spíš nekřičel.

Oni se zase hádají.

Viky se chce zachumlat do peřiny a prostě a jednoduše znova usnout, ale to by se z druhého konce pokojíku nesměl ozvat rozespalý hlásek: „Ségra, spíš?“

Než stačí Viktorka odpovědět, už se po koberci šourají bosé nožky – jako by Verunka byla líná je zvedat. Možná si hraje, že jsou to ještěrky. I když – to by o tom určitě něco řekla. Verunka mluví pořád. Mele a mele a pusu nezavře, až z toho Viky někdy brní v uších.

Ale teď ne. Teď je ráda, že se k ní ty dvě ségřiny ještěrky plazí. Odhrnuje peřinu a dělá Verče místečko. Tulí se pak k sobě pěkně ve čtyřech – Viktorka, její popelkovský koník Jurášek, Verunka i její velká plyšová šmoulinka

Modřinka. Táta si ze svých holek dělá legraci, že z těch plyšáků nikdy nevyrostou.

S tátou je to prima.

Když se zrovna nehádá s mamkou.

„To by mě zajímalo, proč se hádaj,“ nadhodí Verča.

Někdy je snadné lhát. Jako by Viktorce slova sama skákala na jazyk: „Neboj se, to se nás netýká. To bude kvůli něčemu v práci.“

Verunce takové vysvětlení stačí. „V práci, Modřinko, víš to, něco je v práci a oni se hádaj a my pak nemůžeme spát. Určitě budu zítra ve škole unavená.“ A zívne na celé kolo. Není ještěřka, ale krokodýl. Nebo krtek, podle toho,

jak se zavrtává do peřiny. Ještě chvilku něco drmolí, napůl šmoulince a napůl Viky, a za chvíli spí. Jako dudek. Aby těch zvířat nebylo málo.

Viktorce kapou slzy na pyžamko.

Oni se nehádají kvůli práci. Hádají se kvůli mně. Protože jsem divná. Nepovedla jsem se jim.

„Nemůžeš jí pořád ve všem ustupovat. Na dramaťák chodila měsíc. Na flétně byla třikrát. Skauta jsme vzdali po první výpravě. Vždyť ta holka u ničeho nevydrží, nic ji nebaví.“

Ale baví, tati, baví, chce mu Viktorka oponovat. Mě to ho baví hodně. I dramaťák, i flétna, i skaut. Ale baví mě to jinak, než jak to ve skutečnosti je. Třeba pískat Běžela ovečka je děsně prima. Doma v pokojíčku. Když těch oveček běží ve třídě patnáct najednou, snadno prstík sklouzne z dírky a pak to zní, jako by ovečka zaškobrtla.

„Teď si ta tvoje ovce rozbila držku, Vikino,“ prohlásil tenkrát Miško, když se to Viktorce stalo. Paní učitelka ho sice napomenula, jenže to už se všichni chechtali, jenom Viky se nechechtala, Viky rudla a chtělo se jí brečet. Potom už vůbec nepískala, jenom pokládala prstíky na dírky a dělala, že píská, ale opravdu písknout měla strach. Nechce ovečky s rozbitou držkou.

Před další hodinou ji tak rozbolelo břicho, že z toho dokonce dvakrát blinkala. Ne, na flétnu fakt dál chodit nemohla.

„Jurášku, jak se takové věci vysvětlují tatínkům?“
šeptá Viky, tiskne si k tváři plyšové tělíčko a prsty vplétá
do měkoučké hřívy. Zavírá oči a hraje si na Popelku. Ne,
vůbec by jí nevadilo mít tváře od sazí, jenom kdyby na

ni v opravdické stáji čekal opravdický kůň. Vyvedla by ho ven, přehodila přes něj sedlo a cválala by pěkně k lesu.

Verča sebou mrská, už není ani krokodýl, ani krtek, ryba je to, půlmetrový kapr na suchu, hotová zoologická tady. Viktorka raději prchá do druhé postele.

Uvědomí si přitom, že za dveřmi je ticho.

2

POZDRAV OVČÍ BABIČKY

„Holky, vstávačka, honem,“ houkne mamka do dveří. Z kuchyně voní kakao, Viktorka by přísahala, že ho cítí až do Verunčiny postele.

„No tak, berušky, co jste tady zase v noci vyváděly?“

Viky dělá, že si mamčinu zvednutého obočí nevšimla, no a Verunka si nejspíš nevšimla opravdu, ze všech sil se hrabe z peřin, jakýmsi záhadným způsobem se jí podařilo během spaní rozepnout knoflíčky na povlečení a celá se do něho zamotala.

„Veru, ty snad v noci hraješ s někým na babu. A ještě ve Viktorčině posteli,“ vede si maminka dál svou, naoko nazlobeně, ale vymotává přitom Verunku z povlaku a v koutcích jí cuká úsměv.

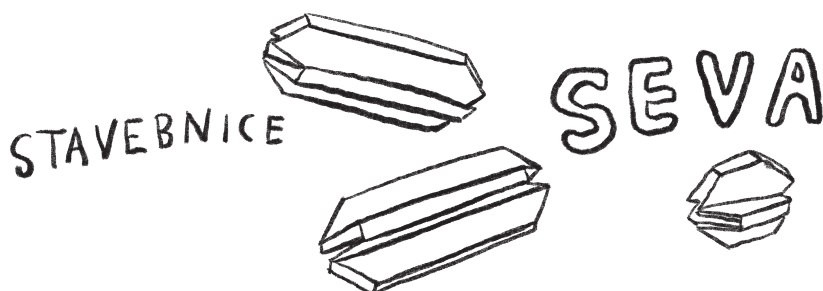

Jako kdyby vycházelo sluníčko. Za chvíli jí zalije světlem obličej a s ním i celý pokojík.

„Jsi jako sluníčko, mami,“ uklouzne Viktorce.

„Verča si hraje po nocích na honěnou a ty hned ráno na básníka. A kakao si zatím stydne a stydne.“

Viky trochu nechápe, jak to maminka s tím básníkem myslí, vždyť ona přece žádnou básničku neřekla, to by musela rýmovat, a toho by si přece všimla. Když člověk použije rým, je to jako pohlazení. Nebo jako by do sebe něco zapadlo. Jako modrá a bílá kostička z té stavebnice, co z ní ve škole dělají stolečky a židličky a kluci někdy taky autobus.

Verča je první u stolu, žene se k hrnečku se šmoulíky, plyšovou Modřinku na klíně. Viktorka Juráška k jídlu nenosí. Přeshoupne ho jenom ze ségriny postele do své a uhladí mu hřívu.

Housky pěkně křoupou, taťka i mamka se usmívají, Verunka něco štěbetá Modřince, protože prostě nemůže být chvíli zticha. Viktorce je na moment úplně blaženě, asi ještě blaženěji, než kdyby třeba vyhrála milion. Jistě to ale neví, protože milion zatím nikdy nevyhrála.

„Včera bylo chladno, chtělo by to svetry.“ Maminka vyskočí od prázdného talířku a už se žene do chodby k šatní

skříní. „Viktorko, modrý, nebo hráškový?“ Viktorka si na moment představí oba, modrý jí o něco víc jde k vlasům a k očím, ale hráškový je upletený z hebčí vlny. Připadá si v něm, jako by ji někdo hladil. A dneska moc chce být hlazena.

„A co ty, Veru?“

„Ten od ovčí babičky.“ Což znamená, že je jí to fuk neboli šumák. Všecky její svetry jsou od ovčí babičky. Přesněji řečeno od babičky Ovčáčkové, mamčiny maminky, která obě holky ráda hlídá. A pořád plete a plete, dokud ji nebolí ruce. To si je pak musí trošku protáhnout.

„Berušky, pospěšte.“

„No tak, příšerky, poslechněte přece mámu,“ dodává táta. A Viktorka tak do sebe radši hází poslední sousta housky, než by se podělila o to, že na ovčí babičku právě myslí.

Kéž by babička nebydlela tak daleko.

Kéž by za ní člověk mohl třeba seběhnout dvě tři patra. Nebo kdyby bydlela aspoň ve vedlejší ulici. Ale takhle, když se za ní musí autem po dálnici, to se nedá dělat každý den. Viktorka by někdy babičku hrozně potřebovala mít blíž. Třeba když háčkuje, jak ji to babička naučila, a na vlně se jí vytvoří uzlík. Babička vždycky jenom zatáhne a uzlík jako zázrakem zmizí. Viky ani maminka to tak neumějí.

Ale ještě mnohem, mnohem víc by babičku potřebovala v těch chvílích, kdy ji něco trošičku trápí.

„Do školy, do školy, do školičky...“ brouká si Verča celou cestu k vysoké zelené budově, kam chodí prvňáci.

Do školičky. A pak na kroužek vaření, kde se pracuje ve velkých skupinách, chodí tam i páťáci a Viky se tam před nimi bojí promluvit. Jenomže už je to zaplacené.

Ach jo.

